

KIYAS

Söz içlenmiş midir sesimize?

Şiire girelim sanrıya mükerrer huylara
bir ziyanlara deliliğe uçuran uçmaklara
hay u huy kapusundan çile odalarına
girelim mi toprağın kirpik veren uçlarına
-türkülenmiş çocukluğumuzu da alıp
gençliğin tütsülü halvetgâhına
timarlanmış bedenin ağulu yaralarına
girelim mi o büyük yalnızlığına tanrının?

Büyük yalnızlığına o büsbüyük
avuntularına şekillerine *elif lâm mim*lerine
şekerlenip bal akıtan teknelerine
rengi sarısı kokusu ve çıplak ayağıyla ve
acılı kırbacıyla ateşten geçitlerine ömrün
ah sözü ıştırır dibe itilmiş her anlam-
yani keten mi kefen mi
gövdemizi epriten zaman-?

Her aynanın bir gökkuşağı var
her sözün ağlama duvarı
gece kimindir gündüz kime minnettar
veddi başka olan, diliyle kuş tutan Süleyman
yani adını koyduğun mahzun kelimeler
yani adını kemiren bir ölüm var

Aşk
kıyıların kıyısı kıyasların yurdu
dur
fitil sönmüş gök daralmış kehribar dağılmış
ekmek bayatlamış dudaklar kanmış
aşk ebediyyen değişir
aşk ebediyyen
doğarak ve dolanarak
bir başkasının aşkında

Mehmet S. Fidancı